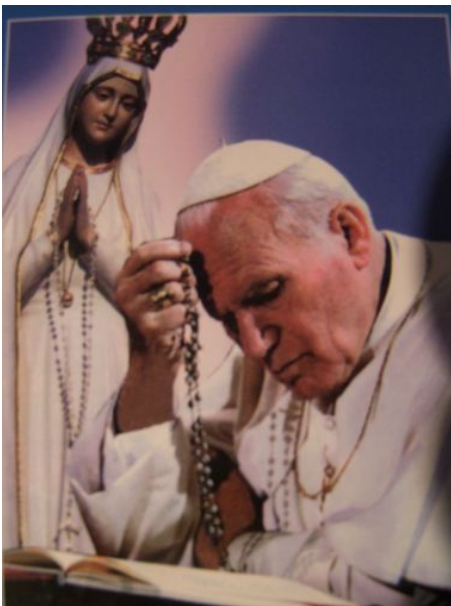

10/2017

ŘÍJEN 17

Tak trochu na konec „fatimského roku“ a začátek měsíce parlamentních voleb

Jan Pavel II. při druhé návštěvě Fatimy v roce 10. Výročí atentátu na něj – 1991, pronesl mimo jiné i tuto modlitbu:

Dnes, shromáždění u tvých nohou, se ještě jednou obracíme k tobě, abychom ti poděkovali za všechno, cos vykonala v průběhu těch těžkých let pro církve, pro každého z nás i pro celé lidstvo.

Tvá péče nám umožnila vyhnout se katastrofám a neodvratné zkáze, děkujeme za nečekané proměny,

kteřá vrátily víru v budoucnost národům už příliš dlouho strádajícím útlakem a ponížením.

Ale tyto změny nesou i nové problémy: Existuje nebezpečí, že místo marxismu zaujme ateismus v jiné podobě, která oslavuje svobodu, avšak usiluje zničit samotné kořeny lidské a křesťanské morálky.“

Proto prosíme bez ustání o přítomnost Boží Matky.

Ukaž, že jsi Matka!

Nepřestávej ukazovat, že jsi Matkou všech, protože svět tě potřebuje. Ještě máte problém koho volit?

otec Bohuslav

ZVEME VÁS! ZVEME VÁS! ZVEME VÁS! ZVEME VÁS!

Skřítek Kvítek pro maminky s předškolními dětmi na faře

Každý sudý čtvrtek 10.00 hod
Modlitby matek od 09.30 hod

Náboženství pro dospělé

Pondělí 16.10.2017 20.00 hod
Téma: Co znamená při slavení eucharistie věta – „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“

30.10.2017 20.00 hod
Téma: Přijímání Pána Ježíše v Eucharistii různými způsoby (do úst, na ruku, pod obojí, v kleče) a jejich význam.

Čtení Bible

Pondělí 02.10.2017 19.00 hod
(Jeremiáš 26. – 29.kap. včetně)
09.10.2017 19.00 hod
23.10.2017 19.00 hod

Dětská schola

Každý pátek od 16.30 hod

Adorace s příležitostí ke svátosti smíření

Každý čtvrtek 17.00 – 19.00 hod

Modlitba breviáře

Každé pondělí od 06.00 hod

Modlitby Hnutí pro život každou 3.středu v měsíci

18.00 – mše sv. za počaté nenarozené děti
18.45 – modlitby Hnutí pro život

Modlitby matek

Každou sobotu po ranní mši svaté

Pobožnost k Panně Marii Lurdské

V neděli 8.10. se koná pobožnost k Panně Marii Lurdské v Bělském lese. Začátek v 15.00 hod. Všichni jsou srdečně zváni.

Nikodémova noc

Rozjímání v noci a tichu kostela sv. Jana a Pavla v Krmelíně bude v měsíci října v pondělky 2. a 16. října, v čase od 20.00 do 21.00 hod.

Modlitební společenství Fatimského apoštolátu

Každé úterý po večerní mši svaté na faře.

Od změny letního času se modlí modlitební společenství FA apoštolátu v 16.15h přede mši sv. na faře .

Rozjímavý růženec

Každou první sobotu v měsíci se modlíme rozjímavý růženec už v 6.40h, tak prosím kdo může přijďte do kostela o něco dříve.

Farní knihovna

Každou neděli po mši svaté

Aerobik

Orel Stará Bělá zve ženy a dívky na cvičení aerobiku, každou středu od 18:30 do 19:30 v tělocvičně ZŠ Stará Bělá. S sebou pití, ručník, obuv se světlou podrážkou (nebo s takovou, která nedělá šmouhy).

Markéta a František

Florbal

Orel Stará Bělá zve dívky od 2. stupně na florbal, do tělocvičny ZŠ Stará Bělá. Hrajeme každou středu od 17:30 do 18:30. S sebou obuv s bílou podrážkou nebo s takovou, která nedělá šmouhy.

František

RŮZNÉ! RŮZNÉ! RŮZNÉ! RŮZNÉ! RŮZNÉ!

Intence

Od září 2016 se přijímají intence na mše svaté na rok 2017. Lístky s úmysly a kontaktem na sebe (jméno, telefon případně adresa) odevzdejte prosím do sakristie kostela nebo na faře.

Pout' do Koclířova

V sobotu 7.října se koná farní pout' do Koclířova, kde proběhne „Zasvěcení národa Panně Marii Fatimské“. Zájemci se mohou přihlásit u pana Petra Bartuska. Je ještě několik volných míst.

Dračí dílna – výroba draků

V sobotu 14.10.zvou skauti malé i velké do Dračí dílny na výrobu draků. Pod vedení zkušených stavitelů si děti mohou postavit vlastnoručně svého draka, se kterým se mohou zúčastnit v neděli 15.10. Drakiády. Společně s Drakiádou si mohou zájemci zahrát softbal.

Výstup na Lysou horu

V sobotu 21.10. se uskuteční výstup na Lysou horu. Odjezd auty od fary v 08.15 hod.

Misijní neděle

V neděli 22.10. je Misijní neděle. V tento den bude sbírka na světové misie.

Po mši svaté před farou se budou rozdávat koláčky za dobrovolný příspěvek, který bude zaslán na Papežské misijní dílo.

Misijní neděle v Krmelíně

Rovněž v Krmelíně na misijní neděli proběhne sbírka ve formě misijního koláče na podporu Papežského misijního díla.

Diecézní pout' do Trzebnice ke sv. Hedvice

V sobotu 28.10 se uskuteční diecézní pout' ke sv. Hedvice, patronce naší diecéze, do Trzebnice.

Turnaj ve stolním tenise – „O pohár faráře“

V neděli 29.10. se koná v KLD turnaj ve stolním tenise „O pohár faráře“. Začátek v 14.00 hod. Letos se turnaj rozšíří i o dětskou kategorii. Všichni jste srdečně zváni.

Svatováclavské kázání 2017

Při Národní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi kázal kardinál Duka na téma počátků české státnosti, odpovědnosti a odvaze i v nepříznivé době. (Kázání 28. září 2017)

Stojíme opět na místě poznamenaném krví sv. Václava. Zde ve Staré Boleslavi vešel křtem krve do ráje, zde ve Staré Boleslavi se zrodila česká státnost. Pro to prolítí krve se stal dědicem české země. Stalo se tak ihned při přenesení jeho těla do kostela na Pražském hradě. To bylo v jeho dobách kanonizací, uznáním a provoláním svatosti. Stal se tedy světcem z vůle lidu a byl nazván dědicem naší země. To ovšem nebyl jen církevní či jen náboženský akt. Byl to i akt státoporný.

Připomeňme si, jakou roli má světec. Je to někdo, kdo ve svém pozemském životě a mučedník i v okamžiku smrti dal příklad spravedlivého života, vzor hodný následování. Je to rovněž někdo, kdo se stal ochráncem, patronem. Světec ve svém druhém, světeckém životě, není omezen naším časoprostorem. Jeho památka se předává z generace na generaci. Tradice je rovněž národoporný, a tedy i státoporný moment.

Dovolím si citovat Karla Čapka, spolutvůrce tradice naší moderní státnosti ve spojení s prezidentem T.G. Masarykem: „...pro naše otce dědic země české byl představitelem starého státu, byl korouhví a symbolem našeho státoprávního boje. Jak věci stojí, ani tato tradice nepatří do muzea.“ Tato slova z článku Sv. Václav napsal 18.12.1938 dva dny před smrtí.

Vždy znovu si zde musíme připomínat dvě velké pravdy. K vraždě došlo v zápase o moc a je to událost, která se týká celé naší společnosti. Není to jen záležitost církve, slavíme Den české státnosti. Ve Svatováclavském chorálu se zpívá o národu, ne o katolících. I my, kteří se hlásíme ke křesťanství, my katolíci, jsme součástí národa, součástí společnosti. Úspěchy i neúspěchy, radosti i bolesti prožíváme společně a dělíme se o ně. Je naší povinností nejen se projevovat, kriticky hodnotit, ale též se společně podílet na životě této země. Proč nám v tom někdo chce bránit, vyloučit nás?

Čtení z knihy Moudrosti, kterou řecky mluvící židovská komunita z Alexandrie obohatila Bibli, má oslovit především zodpovědné představitele a naše legitimní zástupce. Zavazuje je k touze po moudrosti a lásce k ní. Vstupujeme do zápasu o moc. Již po řadu měsíců žijeme volebním bojem. Letos jsou před námi parlamentní volby, příští rok prezidentské volby a na podzim příštího roku nás čekají komunální volby. Volby do senátu nás provázejí neustále. Stále něco, nebo někoho volíme. Ani náznakem nehodlám ovlivňovat výsledky voleb. Jako občan tohoto státu a ze zodpovědnosti svého úřadu, dovolím si vyslovit tato vybidnutí: Uvědomme si rozdíl mezi státem a představitelem státu, mezi národem a vůdci národa. Nejdeme volit pouze kandidáty, ale jdeme volit svou budoucnost. Parlament, prezident, vláda, samospráva – mají vykonávat to, co chtějí voliči. Pokud voliči nechtějí nic a nejdou volit, nemusí politici nic dělat. Aby nebrali plat zadarmo, pak jim nezbyvá, než dělat, co zrovna chtějí. Další problém je v tom, že volební programy obsahují mnoho rozumného, ale často chybí to podstatné. Prvním úkolem státu je zajistit bezpečnost občanů, nikoliv vytvářet pocit bezpečnosti. Rovněž tak další, neméně důležitou povinností státu je zabránit bankrotu. Ptejme se, jak chceme splatit státní dluhy, jsou to přece také naše dluhy, za které jsme zodpovědní my jako občané. Nesplácením těchto dluhů okrádáme budoucí generace. Máme před očima tragické osudy občanů, kteří propadli exekuci. Poučme se z toho. Je smutné, když se politikové

zabývají jen tím, co je výhodné pouze pro jejich volební období. Neříkám, že tak jedná každý politik, ani že tak jednají vždycky. Přiznejme však, že jde o řídké výjimky.

Naši naději vidím v tom, že nám volby pomohou prosadit umlčovanou většinu. Jen tak naplníme úsilí o demokratickou společnost v demokracii bez přívlastků. Jen tak nebude většina manipulována a ovládána rozmary různých menšin. Je na čase, abychom začali jednat zodpovědně, přesto, že se i nadále budeme setkávat se špatnými zákony a nezodpovědností. Víme ale, co je dnes zodpovědným jednáním? Víme! Ale nemáme dost odvahy. Proč? Protože se mylně domníváme, že jsme bezmocní a je nás málo.

Kolik bylo křesťanů v naší zemi v době sv. Václava? Kolik kněží? Hrstka. Kolik biskupů? Žádný! Kolik bylo lidí odhodlaných pozvednout svůj hlas v dobách obou diktatur? Nechci a nebudu to vypočítávat! Bylo jich hodně, známých i zapomenutých, za Němců víc než po Únoru, ale přiznejme si, šlo o menšinu. V době Gedeonově stačilo 300 spravedlivých, kteří se nesklonili před Bálem. Kardinála Tomáška nazýval tehdejší ministr kultury „generálem bez vojska“, a přesto nemlčel. Tady je několik tisíc lidí, u televize desetitisíce a další poslouchají rozhlas. Pochybuji, že by všichni, kdo mě teď slyší, nevěděli, že zodpovědný člověk chce dobro svých i našich dětí, a proto je vychovává. Víme, že přirozená rodina je ve své stabilitě trvalým základem státu, a proto je výchova v rodině nadřazena pouhým ekonomickým a finančním zájmům. Nikoli zahálka a zábava, ale poctivá a zodpovědná práce je východiskem. To vše za nás nikdo neudělá. Musíme to udělat sami! Je zde na místě dodat: „S Boží pomocí!“ Volební úvahy jsou dobré k jedinému, abychom se probudili a vzmužili. Vráťím se nyní ještě znovu k citátu Karla Čapka, kde mluví o Václavově korouhvi. Pod praporem sv. Václava musí někdo jít a ne o tom jen příležitostně, politicky a teatrálně řečnit, nebo ustrašeně šeptat a radit druhým, zvláště svým dětem, aby se do něčeho nezapletli.

V milenijním roce umučení sv. Václava 1929, kdy byla dostavěna a slavnostně otevřena naše katedrála zazněla v oratoriu J. B. Foerstra slova: „A on tu zemi miloval....“ – Kníže sv. Václav vychovaný babičkou, svatou Ludmilou. Miloval naši zemi, náš stát, náš kontinent, starou Evropu. Muži a ženy, kteří milovali svou zemi, svůj lid, vytvořili identitu kontinentu, který žije bohatstvím nesčetných národů, jazyků a kultur

sjednocených hodnotami, pro které tak jako sv. Václav byli ochotni prolít i svou krev. Dědic a hlavní patron naší země položil svůj život podle evangelia Ježíše Krista za ideál pravdy, lásky a úcty k bližnímu. Amen.

+Dominik kardinál Duka

TIPY Z FARNÍ KNIHOVNY

TIPY Z FARNÍ KNIHOVNY

Richard Rohr,

Všechno má své místo

Komunikace je odpradáвна způsobem dorozumívání nejen mezi lidmi. Existuje nesporně více forem komunikace, např. verbální, neverbální, vizuální atd..... Slovo, **Komunikace** (z lat. *Communicare*) sdílet, radit se... My lidé, kromě toho že dennodenně komunikujeme

mezi sebou, máme potřebu komunikovat také se svým Bohem. Tato komunikace bývá nazývána modlitbou. Kniha kterou jsem přečetl, pojednává o modlitbě a mnoha způsobech jejího prožívání v nejrůznějších prostředích a situacích. Jejím autorem je americký kněz, františkán německého původu, Richard Rohr (1945). Je jedním z nejznámějších představitelů duchovní obnovy v USA, zakladatelem komunity Nový Jeruzalém a vedoucím Centra pro akci a kontemplaci v Albuquerque v Novém Mexiku. Je autorem řady knih o mužské spiritualitě, iniciaci a kontemplativní modlitbě.

V knize nazvané Všechno má své místo nám autor, s hlubokou znalostí křesťanské spirituality i mystiky východních náboženství, otevírá cestu kontemplativní modlitby, která nás může vést k poznání vlastního nitra. "Jsme skálopevně přesvědčeni o tom, čemu věříme, i když se tak často mýlíme." "Odmítáme svoji slabost a přeceňujeme svoji sílu. Děláme to všichni. Má to smysl. Proč dělat to, v

čem jsme slabí, zvláště v první polovině života, kdy vítězit je tak důležité."

....*Je to prostě věc poznávání, úcty a důvěry. Všechny duchovní disciplíny vám mají pomoci uvěřit této vaší osobní zkušenosti, která, což nepřekvapí je i zkušeností Boží. Lidé jsou obvykle udiveni, jak tyto dvě zkušenosti souzní: známe-li Boha, zdá se, že známe a přijímáme i svoji vlastní lidskost, potkáváme-li se v hloubce poznání, potkáváme i Boha. Nemáme jiný skutečný přístup k tomu, co jsme, nežli skrze Boha a nemáme žádný skutečný přístup k Bohu, nežli skrze odpuštění a radost v našem vlastním lidství. Potíž s většinou civilního náboženství a kulturního křesťanství spočívá v nedostatku náboženské zkušenosti. Takoví lidé se stávají ve vztahu k náboženství mimořádně rigidními (nepoddajný, strohý, přísný...), dogmatickými, s potřebou ovládat. Je to téměř tak, jako by v nich byl neklid, protože vědí, že ho ještě skutečně nezažili. Postrádají smysl celku a upínají se proto zoufale na malou část. Myslí si namísto toho, že točí-li správně modlitebním kolem, oblékají-li správně oděvy, chodí-li denně na mši, vyslovují-li správně slova a drží-li správně ruce, že se to stane. To není jenom o křesťanech... (úryvek z knihy).*

kostelník Jan

Osvaldo Poli

Maminky, které milují příliš

Knihy nese podtitul: „Jak nevychovat tyrana ani rozmazlece“.

Známý italský psycholog a psychoterapeut Osvaldo Poli se již mnoho let věnuje partnerství, rodičovství a výchově dětí. Ve své praxi často naráží na matky, které ve jménu lásky ke svému dítěti dělají ve výchově mnoho chyb. Ke změně svého postoje většinou docházejí až na prahu naprostého vyčerpání a zoufalství.

Sama jsem knihu začala číst z profesních důvodů – abych pochopila některé své žáky a pokusila se najít odpovědi na otázky rodičů, kteří se mě ptali na rady

ohledně výchovy jejich dětí. Myslela jsem si, že mě osobně se téma knihy nebude moc týkat.

Byla jsem velice překvapená, ale našla jsem tam spoustu užitečných rad, které jsem začala hned využívat.

Ukázka z knihy:

Milovat není nikdy snadné a pěkný vztah vždy vyžaduje určitou námahu a odříkání. Pokud dětem dovolíme, aby na toto základní pravidlo týkající se spravedlnosti v mezilidských vztazích zapomínaly, stanou se z nich příživníci zneužívající dobroty, trpělivosti, chápavosti a nakonec i lásky druhých lidí. Takové děti předmět své lásky postupně „zabíjejí“.

Dnes se stále více setkáváme s rodiči, kteří jsou unavení a vyčerpaní, se zničenými matkami, jimž děti odčerpaly všechny síly.

Nezralý člověk nevnímá druhého jako lidskou bytost, zajímá se jen o to, jak ten druhý dokáže uspokojovat jeho přání, jaký prospěch z něho může mít. Kuře miluje zrní, ale hospodyně, která mu je sype, je mu lhostejná.

Z rodiče se tak postupně stává taxikář, komorník, posluhovačka či živý bankomat, až nakonec pocítí v duši velkou hořkost a začne si klást otázku: „Kým vlastně pro své dítě jsem?“ Tato hořkost, tento velký vnitřní smutek pramení ze zklamání nad tím, že se otci či matce nedostává úcty a vážnosti. Jedním slovem, že dítě rodiče doopravdy nemiluje.

Děti, po nichž nikdo nikdy nechtěl, aby se naučily milovat, dokážou rodičům udělat ze života peklo, protože chtějí jen brát, a ne dávat, a domnívají se, že právo na štěstí mají jen ony a nikdo jiný (ani jejich nejbližší ne).

Umět doopravdy milovat se dnes většinou za záruku šťastného života nepovažuje. Rodiče se domnívají, že hlavní je dobře se učit, a školní prospěch bývá tím jediným, na co je kladem důraz a co si zasluhuje námahu a určité oběti jak ze strany dětí, tak i rodičů. Je považován za jediný směrodatný ukazatel úspěšného života, za jediné nezpochybnitelné dobro, které dítě v dalším životě zúročí. Kdybychom naše děti učili milovat stejně usilovně, jako se staráme o to, aby měly dobré známky, celý svět by se rázem změnil.

Kvůli průměrnému vysvědčení je doma pozdvižení, ale kvůli tomu, že z dítěte vyrůstá sobec, se nikdo neznepokojuje.

A přece na tom v životě záleží ze všeho nejvíc.

Markéta Jurišicová

Něco málo z farní kroniky o kostele sv. Jana a Pavla v Krmelíně

1895

V Krmelíně počali stavět velkou kapli a na zimu ji přivedli pod střechu. Pak práci zastavili, jelikož požár strávil větší část Starého Dvoru.

1900

Dne 1. července posvětil pan děkan z Moravské Ostravy v Krmelíně novou kapli ke cti sv. Jana a Pavla. Kázání měl při té příležitosti farář Fabián Gregárek.

1945

Nejhůře byly válkou postižené Výškovice a Krmelín, kde kostel je zasažen asi 14 granáty a skoro byl zničen.

1946

V neděli 17. listopadu 1946 byl slavnostně posvěcen válkou velmi poškozený, skoro zničený 14 granátovými zásahy, kostel v Krmelíně a zároveň nový 5-ti q zvon. Kázal a světil místní farář a čestný kanovník Josef Stríž.

Katolíci v Krmelíně byli velmi obětaví, pracovali zdarma a ještě darovali značné peněžní obnosy. Opravy stály na 300 tisíc K. Největší zásluhu o provedení správných prací mají varhaník Karel Hořínek, Alois Šperlín, jeho otec, celý kostelní výbor.

1950

V Krmelíně letos oslavovali v neděli 2. července 50-leté výročí posvěcení tamějšího kostela. Kázání a dvě mše svaté – ranní i velkou- tam měl P. Jan Strahal, bývalý kaplan starobělský.

CO NÁS ZAUJALO V NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ

Umělé oplodnění a postoj církve

Církev vnímá početí jako Boží tajemství. Bůh vtahuje člověka do svého života a přitom tu šílenou svobodu plodit děti dává do našich možností. Bůh stanovil zákonitosti odpovídající přirozenému zákonu početí a ty jsou navždy platné. On je neměnný a nemanipuluje s nimi. Zůstává však

v neskutečné pokoře např. že v momentě umělého spojení spermie s vajíčkem nevybouchne zkumavka.

Široký pojem umělé oplodnění nebo jinak také asistovaná reprodukce, potřebná k početí zahrnuje:

1) Medicínskou pomoc, která léčí potíže v oblasti reprodukčních orgánů a nastoluje tím fyziologický stav např. léčba hormonální poruchy, Mojžíšova metoda atd. Manželům takto umožňuje přirozené početí dítěte.

2) Medicínské zásahy, kdy oplodnění probíhá uměle - mimo lidské tělo.

Lékař bere na sebe to, co patří manželům a výrazu vzájemné lásky a vztahu osob a nahrazuje to technikou.

To první je na místě, druhé však nikoliv. Protože jsme zahlceni technikou, přestáváme být na to citliví a umělé oplodnění nám v podstatě nevadí. V této věci a vůbec v medicíně i jinde, vnímáme člověka jako zařízení, který potřebuje mít naplněné potřeby. Bez vnímání Boha je pohled zaměřen na momentální „prospěšnost“ a my si z toho vyvozujeme svůj „zákön i právo“.

1. Korintským 13, 5: Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch..

Náš původ i cíl máme v Dárci života. Život má tedy svůj řád a smysl.

Nemůžu nečestně podřídít technice osobu člověka, která je k obrazu Boha, ani jí podřídít věčný život toho človíčka.

Protože myslíme kolikrát nekřesťansky, nepřijímáme vážnost, že malý človíček má ze své podstaty právo být počatý stejně tak, jako Bůh stvořil člověka: v atmosféře lásky a v přirozeném procesu, a kde jeden za druhého neseme odpovědnost. Je to ideál, o který bojujeme, usilujeme, vážíme si ho a směřujeme k němu.

U léčby např. srdce, které vyndají, operují, vloží zpátky, užíváme techniku k léčbě.

Ale umělé oplodnění není, a nelze ho nazvat léčbou neplodnosti.

Ze zkušenosti víme, že manželé, kteří byli na umělém oplodnění, jsou za své dítě rádi, ale také současně cítí, že to bylo nějaké divné. Dnes má u nás 1. uměle počaté dítě 30 let.

Že je to velká tíha, to je určitě velká tíha. 1 Samuelova 1, 10.

To že je chlap (žena), stvořený jako otec (matka), nezakládá žádnému z nich právo na své pokrevní dítě. Své otcovství (mateřství), které jim Bůh daroval, však nikdo obejít nemůže a lze ho naplnit jinak. Dítě je dar a nemůžeme si ho nárokovat.

Mé shrnutí: mé vidění prospěšnosti může být nemoudré, přirozenost je bez techniky, u početí nemá co dělat 3. osoba (lékař), človíček má právo na přirozenost, nejde oddělovat celistvost osoby (duch, duše, tělo), přirozený řád je k mému dobru a dobru všech – určitě ne k zahrávání si s ním.

*Zápis z náboženství pro dospělé ze dne 25.9.2017
Jako příspěvek od Marty O.*

PŘÍBĚHY PRO DUŠI

PŘÍBĚHY PRO DUŠI

Modlitba

Bože svatý, mocný, spravedlivý,
Ty víš, oč Tě prosím a co mi chybí.
Má duše pípá jako kuře,
někdy je lépe, jindy hůře.
Tajemná cesta k Tobě vede,
moje světlo je často bledé.
Slyšíš můj hlas ve světském ruchu,
vždycky mi podáš něžně ruku.
Je štěstím se stulit ve Tvé dlani.
Cítit Tvou péči večer v usínání !

Hana Rákusová

Léto u dědečka

Byl jednou jeden starý muž, který bydlel ve starém domě na venkově, pár metrů od trati. V zimě stařec dělal v domě drobné práce, díval se na vlaky a vzpomínal na staré časy. Ale jakmile přišlo jaro, narazil si na hlavu starý

slaměný klobouk, popadl rýč a obdělával kousek země kolem domu. Pak po celé léto pracoval v zahradě, kde pěstoval rajčata, melouny a fazolky. A dvě bohatě plodící broskvoně.

Jednou v létě přijela za starým mužem na návštěvu jeho dcera. Přivezla s sebou svoji dcerku. Za několik dní musela žena odjet, ale dcerku nechala celé léto u dědečka. Dědeček neřekl tak ani tak, ale zdálo se, že mu to vůbec nevadí. Nevadila mu ani holčička, která si hned zamilovala dům, co se třásl pokaždé, když projel vlak. Nejradši ale měla zahradu se stromy obsypanými barevným ovocem a s bujnými záhony zeleniny. Jakmile se trochu osmělila, zamilovala si i dědečka.

Chodila za ním po zahradě, když pracoval. Někdy omylem zašlápla nějakou sazeničku, ale starý muž nic neřikal, i když si toho všiml. Našel ji slamáček a motýčku a naučil ji, jak vytrhávat ze záhonu plevel. Byla to těžká práce a holčičce se zdála složitá, ale dědeček jí řekl, že nechápe, jak to mohl do té doby bez ní zvládat. Celé dopoledne holčička s dědečkem pracovali, okopávali a pleli, zatímco kolem nich poletoval zlomyslný kos, vyzobával semena, pupeny a hlavně sladké broskve. A pak spokojeně pískal.

„Zatracený pták!“ nadával dědeček.

Holčička opakovala : „Zatracený pták!“

A pak se na sebe podívali a zasmáli se.

V poledne se natáhli do stínu stromu, najedli se a pak odpočívali v trávě. Starý muž si narazil slamák na oči a holčička si ten svůj dala pod hlavu jako polštář. Dívala se na nebe a pak usnula.

Když se probudili, dědeček utrl pár zralých broskví a s chutí je snědl. Někdy kos rozčileně pískal, protože si myslel, že broskve jsou jeho. To se pak starý muž a holčička smáli a bručeli: „Zatracený pták!“

Přišlo září, holčičce se nechtělo odjet a viděla, že i dědeček posmutněl. Maminka jí ale slíbila, že příští léto přijedou zas.

Když se ale příští léto vrátily do starého domu, holčička i maminka pochopily, že se tu něco stalo. Tráva byla přerostlá a po stromech se plazilo trní. Našly dědečka, jak sedí na židli, kolena má přikrytá dekou a oči zavřené.

„Nejsem nemocný,“ řekl starý muž. „Jsem jen strašně unavený.“

Zavřely dům a vzaly dědečka s sebou do města. Jejich dům byl pohodlný, ale dědeček tu nebyl šťastný. Seděl smutně a nepřítomně. Holčička se na něj snažila mluvit, ale jako by ho nic nezajímalo.

Večer mu holčička přinesla košík broskví. Dvě z nich položila dědečkovi do dlaní a ten se do nich váhavě zakousl. Najednou se mu rozsvítily oči a vyjasnilo čelo.

Holčička zapískala. Stařec zabručel: „Zatracený pták!“
A holčička po něm opakovala: „Zatracený pták!“
Pak se na sebe holčička s dědečkem podívali a rozesmáli se.

Krabička šťastných vzpomínek ti může zachránit život.

„Úplně sám!“

Na jedné chodbě rehabilitačního ústavu pro tělesně postižené děti sedělo na zemi dítě s nepohyblivýma nohama uvězněnýma v nepohodlných kovových podpěrách a hekal a kňouralo.

„Tiziano, zvedni mě!“ fňukalo podrážděně směrem k mladé dobrovolnici, která na něj s úsměvem čekala s rozpřaženou náručí na konci chodby.

„Pomoz mi!“ plakalo dítě. Ale dívka se usmívala a nepohnula se z místa.

Dítě se našvalo a se slzami v očích ze všech sil a s obrovskou námahou rukama pokrčilo nohy, takže se nakonec dokázalo postavit a vrávoravou chůzí se drobnými krůčky vydalo přes chodbu.

Po nekonečné době došlo až k dívce, která na něj pořád čekala s úsměvem a otevřenou náručí.

Dítě se vrhlo do náruče a zvolalo: „Úplně sám! Vidělas? Šel jsem úplně sám!“

Dívka ho k sobě s pláčem přitiskla a chvíli tak zůstali. Všichni, kdo šli kolem, s úžasem hleděli na ten okmžik čistého štěstí Dívky a dítěte, kteří plakali v objetí.

Bůh na tebe čeká s otevřenou náručí, ale chce, aby ses snažil „úplně sám“.

Ukázka z knihy od Bruno Ferrero : Rosa pro duši

Postřehy a příspěvky do Listu Nepomuckých můžete zasílat na e-mail:

rkf.starabela@doo.cz.

Uzávěrka říjnového čísla je do pondělí 23.10. 2017.

Za chyby tisku neručíme

Vaše redakce

1.	07.30	Za + Maxmiliána Lindovského, manželku a rodiče.
Ne	09.00	Za farníky.
2.	06.55	Za + Marii Adamusovou, manžela, rodiče a duše v očistci.
3.	18.00	Za + rodiny Pchálkovu a Andryškovu.
4.	18.00	Za Ludmilu Foltovou, bratra a živou rodinu.
5.	06.55	Za + Antonii a Ferdinanda Jurišicovy a vnuka Romana.
6,	06.55	Za rodinu Mazákovu a uzdravení pro celou rodinu.
	18.00	Za živou a + rodinu Budinských.
7.	07.30	Za živé a + členy živého růžence.
	18.00	Za Jindřicha Foltu, manželku Marii, za jejich rodiče a za živou a + rodinu.
8.	07.30	Za farníky.
Ne	09.00	Za Antonína Návrata, manželku a syny.
9.	06.55	Za rodiče z obou stran, manželé Kroulíkovy, Havranovy, 2 švagrové, bratra, neteř.
10.	18.00	Za zemřelého Miroslava Tvrdeho, rodiny Pánkovu a Tvrdou.
11.	18.00	Za + rodinu Burešovu a živé rodiny.
12.	06.55	Mše svatá
13.	18.00	Za pana Stanislava Doležílka a manželku Evu.
14.	07.30	Za + Petra Hořínka, rodiče a duše v očistci.
	18.00	Za Marii Jakubkovou, rodiče z obou stran a švagra Josefa.
15.	07.30	Za + Jindřicha Hermu a manželku.
Ne	09.00	Za farníky
16.	06.55	Za + Miladu Pasekovou, manžela, syna a duše v očistci.
17.	18.00	Za + tatínka Václavíka Břetislava.
18.	18.00	Za + Vladimíra Brože, manželku, syna, 2 dcery, za živou rodinu a duše v očistci. Za počatý nenarozený život dětí.
19.	06.55	Za Václava Holaina a celou rodinu.
20.	18.00	Za Annu a Václava Menšíkovy a živou a + rodinu.
21.	07.30	Za Josefa Kokeše, rodiče z obou stran a duše v očistci.
	18.00	Za + Manžela Aloise Hajdučka, rodiče a za zemřelou rodinu Římanovu.
22.	07.30	Za farníky.
Ne	09.00	Na poděkování za 40 let manželství a další Boží požehnání na přimluvu Panny Marie
23.	06.55	Za rodinu Mrvovu a další Boží ochranu.
24.	18.00	Za + Antonii Hořínkovou, manžela, zetě, syny Jaroslava a Petra a za duše v očistci.
25.	18.00	Za Cyrila Volného, manželku, syna, sourozence a duše v očistci.
26.	06.55	Na poděkování Bohu za dar manželství a živou rodinu.
27.	18.00	Na poděkování za dar zdraví a další Boží ochranu pro rodiny Foltovu, Bandíkovu a Borovičkovu.
28.	07.30	Za živou a + rodinu Jurišicovu.
	18.00	Za + Jaroslava Foltu k nedožitým 93 rokům života.
29-	07.30	Za Štěpána a Annu Karkoškovy a celou rodinu z obou stran.
Ne	09.00	Za farníky.
30.	06.55	Na poděkování za 75 let života s prosbou o další Boží ochranu celé rodiny.

Sb. na světové misie

Státní svátek

Sbírka na opravy ve farnosti